

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2024. június 5.*

„Gazdaság- és monetáris politika – Hitelintézetek felügyelete – Az Európai Központi Bank (EKB) külön felügyeleti feladatai – A prudenciális követelmények meghatározása – Visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások – Jogerő – Hatáskörtúllépés – Nyilvánvaló mérlegelési hiba – A megfelelő ügyintézés elve – Arányosság”

A T-186/22. sz. ügyben,

a **BNP Paribas** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviselik: A. Gosset-Grainville és M. Trabucchi ügyvédek)

felperes

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselek: E. Yoo, D. Segoin és F. Bonnard, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: F. Schalin elnök (előadó), P. Škvařilová-Pelzl, I. Nömm, G. Steinfatt és D. Kukovec bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. június 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az EUMSZ 263. cikkben alapuló keresetében a felperes, a BNP Paribas azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg egyrészt a 2022. február 2-i ECB-SSM-2022-FRBNP-7 európai központi banki határozat (a továbbiakban: 2022. február 2-i határozat) 1.10 pontját és 3.10.1–3.10.8 pontját, beleértve annak mellékleteit is, mivel az a betétbiztosítási rendszereket vagy a szanálási alapokat érintő visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokra vonatkozó intézkedéseket ír elő, másrészt a 2022. december 21-i ECB-SSM-2022-FRBNP-86 EKB határozat (a továbbiakban:

* Az eljárás nyelve: francia.

2022. december 21-i határozat) 1.10 pontját és 3.9.1–3.9.8 pontját, beleértve annak mellékleteit is, mivel az a betétbiztosítási rendszerek vagy a szanálási alapok tekintetében a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokra vonatkozóan meghozandó intézkedéseket ír elő.

A jogvita előzményei

- 2 A felperes az EKB-nak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) 6. cikkének (4) bekezdése értelmében jelentős szervezetként az EKB közvetlen prudenciális felügyelete alá tartozik.
- 3 2021. március 31-én az EKB prudenciális felügyeleti feladatának részeként kérdőívet küldött a felperesnek a szanálási alapokhoz vagy a betétbiztosítási rendszerekhez való hozzájárulási kötelezettség teljesítésének egyik lehetőségét jelentő visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások kezelésével kapcsolatban, olyan szerződés megkötésével, amelyben megállapodnak abban, hogy a fizetendő összeget a szanálási alapok vagy a betétbiztosítási rendszerekért felelős hatóság első felszólításra kifizeti, és az említett szerződés olyan biztosítékkal egészül ki, hogy a pénzeszközöket kizárólag a fizetendő hozzájárulással megegyező összegben, a gyakorlatban készpénzletét formájában bocsátják rendelkezésre.
- 4 2021. április 29-én a felperes benyújtotta a kérdőívre adott válaszait.
- 5 2021. november 10-én az EKB a felügyeleti felülvizsgálati és értékelési eljárás (Supervisory Review and Evaluation Process, SREP) végén határozattervezetet küldött a felperesnek, amely többek között azt a prudenciális követelményt tartalmazta, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások halmozott összegét le kell vonni az elsődleges alapvető tőkéből (a továbbiakban: CET 1). A felperest felszólították, hogy közölje az e tervvel kapcsolatos észrevételeit.
- 6 A felperes 2021. november 22-i levelében közölte észrevételeit.
- 7 Az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontja és 16. cikke alapján az EKB elfogadta a 2022. február 2-i határozatot.
- 8 E határozatban az EKB megállapította, hogy az 1024/2013 rendelet 16. cikke (1) bekezdése c) pontjának megfelelően a felperes által alkalmazott rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok, valamint a felperes szavatolótőkéje és likvid eszközei nem biztosítják a kockázatai megfelelő kezelését és fedezetét, mivel a felperes túlértékelte a CET 1 szintjét.
- 9 E kockázat fedezésére az EKB egyrészt az 1024/2013/EU rendelet 16. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerinti intézkedést (a továbbiakban: levonási intézkedés), másrészt ugyanezen rendelet 16. cikke (2) bekezdésének j) pontja szerinti kötelezettséget (a továbbiakban: jelentéstételi kötelezettséget) írt elő.
- 10 A kiszabott levonási intézkedés a 2022. február 2-i határozat 1.10 pontjában szereplő számítási képlet szerint megegyezik a biztosítékként elhelyezett és a felperes mérlegének eszközoldalán szereplő összegek értékével, levonva a kockázatot valószínűleg csökkentő elemeket, azaz a

biztosítékként elhelyezett összegekhez kapcsolódó, a felperes birtokában lévő CET 1 elemeket, és adott esetben a nyilvántartott eszköznek tulajdonított pozitív gazdasági értéket, figyelembe véve a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások biztosítékként elhelyezett összegeket.

- 11 A jelentéstételi kötelezettség célja, hogy az EKB biztosítani tudja a felperesre kiszabott levonás megfelelő figyelembevételét.

A felek kérelmei és a kereset előterjesztését követő tényállás

- 12 A felperes 2022. április 12-én előterjesztette a jelen keresetet.
- 13 Az új SREP-ciklus keretében az EKB 2023. január 1-jei hatálybalépéssel elfogadta a 2022. február 2-i határozat helyébe lépő, 2022. december 21-i határozatot (a továbbiakban együttesen: megtámadott határozatok), amely fenntartja a levonási intézkedést és a jelentéstételi kötelezettséget.
- 14 E határozat meghozatala során az EKB a fenti 3–6. pontban ismertetett eljárást követte.
- 15 2023. február 15-én a felperes a keresetlevél kiigazítása iránti beadványt nyújtott be a Törvényszék Hivatalához, amelyben a 2022. december 21-i határozat részleges megsemmisítését is kéri, ugyanazokra a jogalapokra hivatkozva, mint amelyeket eredetileg a 2022. február 2-i határozat elleni keresetlevélben előterjesztett.
- 16 2023. március 14-i levelében az EKB előterjesztette a keresetlevél kiigazítása iránti beadványra vonatkozó észrevételeit.
- 17 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- részlegesen semmisítse meg a 2022. február 2-i határozatot;
 - részlegesen semmisítse meg a 2022. december 21-i határozatot;
 - az EKB-t kötelezze a költségek viselésére.
- 18 Az EKB azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 19 Keresetének alátámasztására a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyek először is a jogerő megsértésén és hatáskörtúllépésén, másodsor nyilvánvaló mérlegelési hibán és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén, harmadszor a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások alkalmazására vonatkozó szabályok hatékony érvényesülésének hiányából eredő téves jogalkalmazáson, negyedszer pedig az arányosság elvének megsértésén alapulnak.

A jogerő megsértésére és a hatáskör túllépésére alapított első jogalapról

- 20 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az EKB túllépte az 1024/2013 rendelet által ráruházott – a 2020. szeptember 9-i Société Générale kontra EKB ítéletben (T-143/18, nem tették közzé, EU:T:2020:389), a 2020. szeptember 9-i Crédit Agricole és társai kontra EKB ítéletben (T-144/18, nem tették közzé, EU:T:2020:390), a 2020. szeptember 9-i Confédération nationale du Crédit Mutuel és társai kontra EKB ítéletben (T-145/18, nem tették közzé, EU:T:2020:391), a 2020. szeptember 9-i BPCE és társai kontra EKB ítéletben (T-146/18, nem tették közzé, EU:T:2020:392), a 2020. szeptember 9-i Arkéa Direct Bank és társai kontra EKB ítéletben (T-149/18, nem tették közzé, EU:T:2020:393) és a 2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítéletben (T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394) (a továbbiakban: 2020. évi ítéletek) tisztázott – hatáskörét, mivel olyan általános intézkedést ír elő, amely nem veszi figyelembe az egyéni prudenciális helyzetét. A felperes szerint az EKB ezáltal megsértette az EUMSZ 266. cikket, valamint az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontját és 16. cikke (1) bekezdésének c) pontját és (2) bekezdésének d) és j) pontját.
- 21 A felperes közelebbről azt rója fel az EKB-nak, hogy a határozatát olyan érvelésre alapította, amely csak a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokhoz kapcsolódó biztosítékok összegének teljes levonását eredményezheti. Ennélfogva az EKB nem teljesítette az EUMSZ 266. cikkből eredő kötelezettségeit.
- 22 E tekintetben a felperes azt állítja, hogy egyrészt a Törvényszék által a 2020. évi ítéletekben megsemmisített határozatok, másrészt pedig a megtámadott határozatok összehasonlításából kitűnik, hogy e határozatok lényegében azonos indokokon alapulnak.
- 23 Ezenkívül az EKB nem végezte el az egyéni helyzetének egyedi vizsgálatát. E tekintetben a felperes azzal érvel, hogy az EKB az egyedi vizsgálat látszatát kívánta kelteni azáltal, hogy azokra az elemekre hivatkozott, amelyeket az EKB által 2021. március 31-én részére küldött kérdőívre adott 2021. április 29-i válaszaiban jelentett be, és formálisan kiegészítette a megtámadott határozatok indokolását. Mindazonáltal a megtámadott határozatoknak a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások kockázatainak számszerűsítésére vonatkozó része teljes mértékben egységes, és nem a felperesre vonatkozó sajátos megfontolásokon, hanem általános jellegű megállapításokon alapul, amelyek bármely, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások mérlegen kívüli kezelését választó hitelintézetre vonatkozhatnak.
- 24 Az EKB vitatja a felperes érveit.
- 25 A jelen ügyben a felperes lényegében azt rója fel az EKB-nak, hogy nemcsak az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontját, 16. cikke (1) bekezdésének c) pontját és 16. cikke (2) bekezdésének d) pontját sértette meg, amelyeket a 2020. évi ítéletek tisztáztak, valamint az 1024/2013 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének j) pontját, hanem az EUMSZ 266. cikket is, mivel a felperes állítása szerint nem tartotta be a rendeletnek az említett ítéletekből eredő értelmezését. A felperes szerint az EKB ismét levonási intézkedést fogadott el, és ténylegesen nem végzett egyedi vizsgálatot.
- 26 Az EUMSZ 266. cikk első bekezdése szerint az az intézmény, amelynek aktusát a Bíróság semmisnek nyilvánította, köteles megtenni a Bíróság semmisnek nyilvánító ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. E rendelkezések előírják a hatásköröknek a bíróság és a közigazgatási hatóság közötti megosztását oly módon, hogy a megsemmisített aktust kibocsátó

intézmény feladata, hogy meghatározza a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtásához szükséges intézkedéseket (lásd: 2014. szeptember 5-i *Éditions Odile Jacob kontra Bizottság* ítélet, T-471/11, EU:T:2014:739, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 27 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érintett intézmény a megsemmisítést kimondó ítéletnek való megfelelés és az ítélet teljes végrehajtása érdekében nemcsak az ítélet rendelkező részét köteles tiszteletben tartani, hanem indokolásának azon részét is, amely a rendelkező részt szükségképpen alátámasztva elengedhetetlen a rendelkező rész pontos értelmének meghatározásához. Az indokolás ugyanis egyrészt pontosan azonosítja a jogellenesnek minősített rendelkezést, másrészt megjelöli a rendelkező részben megállapított jogellenesség pontos indokait, amelyeket az intézménynek a megsemmisített aktus pótlásakor figyelembe kell vennie (1988. április 26-i *Asteris és társai kontra Bizottság* ítélet, 97/86, 99/86, 193/86 és 215/86, EU:C:1988:199, 27. pont; 2003. március 6-i *Interporc kontra Bizottság* ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 29. pont; 2005. szeptember 13-i *Recalde Langarica kontra Bizottság* ítélet, T-283/03, EU:T:2005:315, 50. pont).
- 28 Az EUMSZ 266. cikk előírja az érintett intézmény számára, hogy a megsemmisített aktus pótlására szánt bármely aktus ne tartalmazza ugyanazokat a szabálytalanságokat, mint amelyekre a megsemmisítést kimondó ítélet megállapított (2003. március 6-i *Interporc kontra Bizottság* ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30. pont; 2005. szeptember 13-i *Recalde Langarica kontra Bizottság* ítélet, T-283/03, EU:T:2005:315, 51. pont).
- 29 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy az EUMSZ 266. cikk csak olyan korlátok között ír elő kötelezettséget azon intézmény számára, amely a megsemmisített aktust kibocsátotta, amelyek a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtásának biztosításához szükségesek (2003. március 6-i *Interporc kontra Bizottság* ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30. pont; 2014. szeptember 5-i *Éditions Odile Jacob kontra Bizottság* ítélet, T-471/11, EU:T:2014:739, 57. pont). Az ilyen aktus pótlására irányuló eljárás tehát pontosan azon a ponton folytatható, ahol a jogellenesség bekövetkezett (lásd: 2007. november 29-i *Olaszország kontra Bizottság* ítélet, C-417/06 P, nem tették közzé, EU:C:2007:733, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. szeptember 5-i *Éditions Odile Jacob kontra Bizottság* ítélet, T-471/11, EU:T:2014:739, 58. pont).
- 30 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy az EKB nem terjesztett elő fellebbezést a 2020. évi ítéletekkel szemben, amelyek részben megsemmisítették az említett ítéletekben hivatkozott határozatait. A jelen ügyben megtámadott határozatoknak azonban nem célja, hogy a 2020. szeptember 9-i *BNP Paribas kontra BCE* ítéletben (T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394) megsemmisített határozatokat pótolják. Az EKB ugyanis minden évben határozatot hoz a SREP keretében, amely a határozatban megállapított időpontban lép hatályba. Ugyanezen a napon az előző évi SREP-re vonatkozó határozat hatályát veszti, kivéve ha a SREP-re vonatkozó új határozat másként rendelkezik. Így a jelen jogalapnak nem lehet helyt adni, amennyiben a felperes az EUMSZ 266. cikk megsértését állítja. Meg kell azonban vizsgálni, hogy az EKB túllépte-e hatáskörét azzal, hogy megsértve az 1024/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontját, 16. cikke (1) bekezdésének c) pontját és 16. cikke (2) bekezdésének d) és j) pontját – amelyeket a 2020. évi ítéletek tisztáztak – levonási intézkedést fogadott el, anélkül az egyedi vizsgálatot ténylegesen elvégezte volna.
- 31 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy az 1024/2013 rendelet létrehozta az egységes felügyeleti mechanizmust, és célja a hitelintézetek biztonságának és stabilitásának biztosítása. Az említett rendelet hatáskörrel ruházta fel az EKB-t a 4. cikke (1) bekezdésében említett prudenciális felügyeleti feladatok teljesítésére. Ugyanezen rendelet 6. cikkével

összhangban az EKB feladatait az egységes felügyeleti mechanizmus keretében hajtja végre, amely az EKB-t és az illetékes nemzeti hatóságokat foglalja magában. Az EKB különösen hatáskörrel rendelkezik az euróövezetben „jelentős” besorolású hitelintézetek prudenciális felügyeletének biztosítására. Ennek keretében a Bizottság évente értékeli a jelentős szervezeteket az SREP alapján, többek között annak megállapítása érdekében, hogy „az intézmények által alkalmazott rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok, továbbá az általuk tartott szavatolótké és likvid eszközök biztosítják-e a kockázataik fedezetét és megbízható kezelését”. Az előző bekezdésben említettek szerint az EKB tehát minden évben, vagy legalábbis rendszeres időközönként határozatot hoz az SREP keretében, amely az e határozatban megadott időpontban lép hatályba.

- 32 Mivel az EKB nem terjesztett elő fellebbezést a 2020. évi ítéletekkel szemben, azok jogerőre emelkedtek. Még ha az EKB szigorúan véve nem is pótolta a megsemmisített határozatokat az ügyek által érintett év tekintetében az SREP-re vonatkozó új határozatokkal, az SREP-re vonatkozó határozatok új ciklusában az EKB köteles tiszteletben tartani a Törvényszék ítéleteiben foglaltakat annak érdekében, hogy az új határozatokban ne forduljanak elő ugyanazok a szabálytalanságok, mint amelyeket a 2020. évi ítéletekben megállapítottak (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1988. április 26-i Asteris és társai kontra Bizottság ítélet, 97/86, 99/86, 193/86 és 215/86, EU:C:1988:199, 27. és 29. pont; 2008. október 23-i People’s Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ítélet, T-256/07, EU:T:2008:461, 62. pont).
- 33 Emlékeztetni kell arra is, hogy a Törvényszék a 2020. évi ítéletekben a következőket állapította meg:
- a hitelintézetekre vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 36. cikke, amely olyan általános érvényű követelményeket tartalmazó rendelet, amelyek ebben az összefüggésben szintén az „első pillér” hatálya alá tartozóként kerültek meghatározásra, nem akadályozza meg egy olyan kockázat azonosítását, amelyet az 1024/2013 rendelet alapján – azaz az EKB „második pillérhez” tartozó hatásköre keretében – elfogadott intézkedéssel lehet orvosolni;
 - az 1024/2013 rendelet 16. cikke (1) bekezdésének c) pontja ugyanis azt írja elő, hogy az EKB-nak az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésében említett feladatok ellátása érdekében az ugyanezen rendelet 16. cikkének (2) bekezdésében meghatározottak szerint hatáskörrel kell rendelkeznie arra, hogy a hitelintézetektől megkövetelje a szükséges intézkedések megtételét az egyes helyzetekben megállapított problémák kezelése érdekében (2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 58. pont);
 - e helyzetek között szerepel az, amelyben az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontja szerinti felügyeleti felülvizsgálat keretében az EKB megállapította, hogy a hitelintézet által bevezetett rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok, valamint az intézet szavatolótkéje és likvid eszközei nem biztosítják a kockázataik megfelelő kezelését és fedezetét (2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 58. pont);
 - az 1024/2013 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének d) pontja úgy rendelkezett, hogy az EKB hatáskörrel rendelkezik többek között arra, hogy a szavatolótké-követelmények

vonatkozásában az intézményektől külön tartalékképzési szabályzatot vagy eszközkézelést követeljen meg (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 49–60. pont);

- az a kockázat, amelyet az EKB az említett ügyekben (mint ahogy a jelen ügyben is) azonosított, a CET 1 túlértékelése volt, amely kockázat abból eredt, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat mérlegen kívüli tételként kezelték, így nem kerülnek kötelezettségként a hitelintézet mérlegébe, és hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállaláshoz kapcsolódó biztosíték a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalás kifizetéséig nem hozzáférhető (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 63. pont);
 - többek között az elsődleges alapvető tőkének az intézmények gazdasági erejével és átfogóbban a pénzügyi ágazat stabilitásával kapcsolatos jelentőségére tekintettel tagadhatatlanul fennáll az EKB által így azonosított kockázat (2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 67. pont);
 - az EKB téves jogalkalmazás nélkül tekinthette úgy, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások, és ezáltal az azoktól elválaszthatatlan biztosíték prudenciális kezelése eredményezhette az 1024/2013 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének d) pontjában foglalt intézkedések alkalmazását, és mindezt annak ellenére, hogy a számviteli gyakorlatban a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat mérlegen kívüli tételekként könyvelték (2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 70. pont);
 - mivel azonban az EKB nem végezte el a felperesek helyzetének az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontjában és 16. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és (2) bekezdésének d) pontjában előírt egyedi vizsgálatát, e rendelkezéseket megsértette, és a megtámadott határozatok e részét a Törvényszék megsemmisítette (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 77–84. pont).
- 34 Ebből tehát az következik, hogy az EKB jogosult a („második pillérhez” tartozó) hatásköreinek gyakorlására bizonyos feltételek teljesülése esetén – nevezetesen, ha egy hitelintézet valamilyen kockázatnak van kitéve, és e kockázatnak nincs megfelelő fedezete – például levonási intézkedés formájában. Mindazonáltal az ilyen kockázat fennállásának megállapítása és az a kérdés, hogy e kockázatnak van-e fedezete, vagy sem, eseti alapon történő vizsgálatot igényel.
- 35 A 2020. évi ítéletekben a Törvényszék megállapította, hogy a megtámadott határozatok nem utalnak az EKB által végzett egyetlen olyan egyedi vizsgálatra sem, amelynek célja annak ellenőrzése, hogy a felperesek a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások mérlegen kívüli tételként való kezeléséhez kapcsolódó prudenciális kockázatok viselése érdekében alkalmazták-e az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontja és a 16. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti rendszereket, stratégiákat, eljárásokat és mechanizmusokat, és annak megállapítása, hogy adott esetben e kötelezettségek relevánsak-e az ilyen kockázatok szempontjából.

- 36 Ennélfogva a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az EKB megközelítéséből következik, hogy ez utóbbi szerint, amennyiben egy intézmény a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások alkalmazását és mérlegen kívüli kezelését választja, olyan kockázat áll fenn, ami szükségtelenné teszi ezen intézmény egyedi helyzetének alaposabb vizsgálatát.
- 37 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a 2020. évi ítéletekben amiatt semmisítette meg az elé terjesztett határozatokat, hogy az EKB nem végezte el a felpereseknek az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontjában, 16. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és (2) bekezdésének d) pontjában előírt egyedi felügyeleti vizsgálatát.
- 38 A Törvényszék nem kérdőjelezte meg a CET 1 jelentőségét, sem az EKB által az említett határozatokban azonosított kockázatot – azaz a CET 1 túlértékelésének kockázatát –, sem pedig a levonási intézkedés előírásának lehetőségét.
- 39 Ehhez hasonlóan az, hogy az EKB a megtámadott határozatokban olyan levonási intézkedést írt elő, amely szinte azonos volt a 2020. évi ítéletekkel megsemmisített határozatokban előírt intézkedéssel, szintén nem jelenti azt, hogy az EKB nem tett eleget az említett ítéleteknek, vagy hogy az „első pillérbe” tartozó elvi álláspontot fogadott el.
- 40 A Törvényszék ugyanis nem azt állapította meg, hogy maga az intézkedés jogellenes. Ellenkezőleg, úgy ítélte meg, hogy az EKB hatáskörrel rendelkezik ilyen intézkedés előírására. Arról a kérdésről, hogy a felperesekkel szemben előírt intézkedés indokolt volt-e, vagy sem – tekintettel arra, hogy a 2020. évi ítéletek tárgyát képező megtámadott határozatokat egyedi vizsgálat hiányában megsemmisítették – a Törvényszék nem döntött. Következésképpen nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, amely szerint az EKB nem tartotta tiszteletben azon kötelezettségét, hogy kizárjon minden olyan intézkedést, amelynek tartalma megegyezik a jogellenesnek ítélt tartalommal.
- 41 Egyébiránt a Törvényszék azt is elismerte, hogy azonos kockázatokra azonos intézkedések vonatkozhatnak (2020. szeptember 9-i BNP Paribas kontra EKB ítélet, T-150/18 és T-345/18, EU:T:2020:394, 80. pont).
- 42 Ezenkívül az a tény, hogy a megtámadott határozatokban azonosított kockázat megegyezik a 2020. évi ítéletekkel megsemmisített határozatokban azonosított kockázattal, önmagában nem jelenti azt, hogy az EKB nem tett eleget az említett ítéletekből eredő iránymutatásoknak.
- 43 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy az EKB elvégezte-e a felperes helyzetének egyedi vizsgálatát.
- 44 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az EKB a 2020. évi ítéletek tárgyát képező határozatok megsemmisítését követően módszertanilag dolgozott ki a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségeket vállaló hitelintézetek helyzetének – a következő évekkel kapcsolatos SREP-re vonatkozó értékelése keretében történő – konkrét vizsgálatára.
- 45 A jelen ügyben a vizsgálatot az EKB említett módszertanának megfelelően végezték el, és az egy kérdőívből állt, amely alapján az EKB a prudenciális felügyelet alá tartozó álló és az Egységes Szanálási Alap (ESZA) finanszírozásához és a betétbiztosítási rendszerekhez visszavonhatatlan fizetési kötelezettségek vállalásával hozzájáruló intézmények válaszára tekintettel megvizsgálta, hogy azok ki voltak-e téve a CET 1 túlértékelése kockázatának, és adott esetben e kockázatnak volt-e fedezete.

- 46 E célból az előterjesztett kérdések a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások összegére, a nyújtott biztosítékokra, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások és biztosítékok számviteli és prudenciális kezelésére, valamint a biztosítékok visszanyerésének vagy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások lehívásának lehetséges forgatókönyveire vonatkoztak, ideértve az e különböző forgatókönyvek közötti kapcsolatokat is. Továbbá az érintett hitelintézet által a kockázat kezelése érdekében alkalmazott rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok, valamint az e kockázat fedezésére tartott szavatolótőke és likvid eszközök értékelése érdekében az EKB további információkat kért többek között a számviteli és prudenciális kezelésről, a kockázatcsökkentő intézkedésekről, a likviditási és szavatolótőke-intézkedésekről, valamint a CET 1 túlértékelése kockázatának mérséklésére szolgáló egyéb intézkedésekről.
- 47 Az EKB az 1024/2013 rendelet 16. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 16. cikke (2) bekezdésének d) pontja által biztosított hatáskörök gyakorlásának első szakaszában meghatározta, hogy a felperes ki volt-e téve a CET 1 túlértékelése kockázatának, második lépésben pedig megvizsgálta a felperes egyedi helyzetét annak meghatározása érdekében, hogy az általa alkalmazott rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok biztosítják-e a rendelkezésére álló szavatolótőke és likvid eszközök, stratégiák, eljárások és mechanizmusok megfelelő kezelését és a CET 1 túlértékelése kockázatának fedezését.
- 48 Így a kockázat számszerűsítését követően az EKB a második szakaszban értékelte, hogy a felperes rendelkezésére álló CET 1 tőkeelemek biztosították-e a CET 1 túlértékelése kockázatának megfelelő kezelését és fedezését, és az öt lépésből álló megközelítést alkalmazta-e.
- 49 Az EKB elsősorban azt vizsgálta, hogy a felperes a CET 1 túlértékelésének kockázatát részben fedezte-e olyan CET 1-tőkével, amellyel az alkalmazandó szavatolótőke-rendszer értelmében már rendelkeznie kellett, és amely hozzájárulhat e kockázat fedezéséhez. Másodsorban megvizsgálta, hogy a felperes rendelkezésére álló CET 1 szintje a rá vonatkozó teljes szavatolótőke-követelményeken felül fedezhette-e a CET 1 túlértékelésének kockázatát. Harmadsorban, az EKB azt értékelte, hogy prudenciális szempontból lehet-e pozitív gazdasági értéket tulajdonítani a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások garanciájaként szolgáló biztosítékoknak, és ezáltal csökkenthető-e a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségek vállalása és a megfelelő biztosítékok nyújtásának a CET 1 kockázatviselési képességére gyakorolt hatása. Negyedsorban, az EKB értékelte, hogy léteznek-e olyan halasztott adókötelezettségek vagy adókövetelések, amelyek csökkenthetik a CET 1 túlértékelésének szintjét, ötödsorban pedig az EKB azt vizsgálta meg, hogy vannak-e olyan egyéb körülmények vagy a felperes által alkalmazott egyéb konkrét intézkedések, amelyek csökkenthetik a CET 1 túlértékelésének kockázatát.
- 50 A fent ismertetett, szavatolótőkére vonatkozó vizsgálatot követően az EKB megvizsgálta, hogy a felperes rendelkezésére álló likvid eszközök biztosították-e az azonosított kockázat megfelelő kezelését és fedezetét.
- 51 Ezenkívül az EKB megvizsgálta, hogy a felperes által alkalmazott rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok biztosítják-e a CET 1 túlértékelése kockázatának megfelelő kezelését és fedezetét, és ha igen, hogyan.
- 52 Az EKB végül arra a következtetésre jutott, hogy az alkalmazott rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok, valamint a felperes szavatolótőkéje és likvid eszközei nem biztosítják az azonosított kockázat megfelelő kezelését és fedezetét, ami indokolta a levonásra vonatkozó intézkedést.

- 53 Meg kell állapítani, hogy ebből az következik, hogy az EKB figyelembe vette az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének f) pontjában és 16. cikke (1) bekezdésének c) pontjában említett releváns tényezőket, és elvégezte a felperes helyzetének egyedi vizsgálatát.
- 54 Ezenkívül el kell utasítani felperes azon érvelését, amely szerint az EKB nem bizonyította a felperes egyedi kockázatát, mivel az azonosított kockázat a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat alkalmazó valamennyi intézmény esetében „egyedi” volt, így az EKB által alkalmazott gyakorlat valójában nem volt több, mint egy általános hatályú szabály létrehozására irányuló színjáték.
- 55 Elsősorban meg kell jegyezni, hogy, a felperes állításával ellentétben, az EKB a felperes egyedi kockázatát azonosította. Az EKB ugyanis a prudenciális felügyeleti feladata során kiindulópontként vette figyelembe a felperes által alkalmazott számviteli kezelést, mint ténybeli elemet, többek között annak megállapítása érdekében, hogy a felperes gondoskodott-e azon prudenciális kockázatok kezeléséről és fedezéséről, amelyek a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségek vállalása és a biztosítéknyújtás következtében merültek fel nála, és ha igen, hogyan.
- 56 Így az EKB megállapította, hogy a felperes a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások mérlegen kívüli kezeléséből álló kombinált számviteli eljárás mellett döntött, és a mérlegében a biztosítékként elhelyezett összegeket teljes névértékükön, eszközként, visszatérítési követelésként tüntette fel. Ez a döntés az EKB számára azt jelentette, hogy a szanalási és betétbiztosítási alapok finanszírozásához való hozzájárulás nem tükröződött a mérlegben, ami a CET 1 túlértékelésének kockázatát eredményezte.
- 57 Másodsorban meg kell állapítani, hogy az EKB nem hozott létre semmilyen általános hatályú szabályt, mivel a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások és a kapcsolódó biztosíték számviteli kezelése minden egyes intézmény esetében egyedi, és az alkalmazandó számviteli szabályok bizonyos mozgásteret, sőt választási lehetőséget hagynak a felperesnek.
- 58 Ebben a tekintetben, amint arra az EKB rámutatott, több lehetőség is rendelkezésre áll e kockázat elkerülésére vagy más eszközökkel történő orvoslására, amelyeket ráadásul csak egyedi vizsgálat alapján lehet meghatározni.
- 59 Így a fizetési kötelezettségvállalás a mérlegben kötelezettséggként, a biztosítéki megállapodás pedig az eredménykimutatásban mutatható ki. Az ilyen módszert alkalmazó intézmény veszteséget könyvelne el, így a kötelezettségvállalás időpontjában ennek megfelelő összeget vonnának le a CET 1 összegéből. Az is lehetséges, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat nem lehet a mérlegben kötelezettséggként nyilvántartani, tehát azt a mérlegen kívül kell kezelni, és ezzel egyidejűleg a biztosítékként rendelkezésre bocsátott készpénzt a mérleg eszközoldalán az ESZA-val szembeni visszafizetési követelésként kell feltüntetni. Az ilyen számviteli kezelés nem eredményezi a CET 1 elemeinek csökkenését, bár a biztosítékok nem állnak az érintett intézmény rendelkezésére. Hasonlóképpen, a prudenciális kezelés szempontjából lehetséges az 575/2013 rendelet 3. cikke szerinti önkéntes csökkentés, vagy pedig úgy is lehet tekinteni, hogy a mérlegben nyilvántartott eszköz – amely a biztosítéku elhelyezett összegek visszatérítésére vonatkozó követelésnek felel meg – olyan kockázatnak való kitettséget eredményez, amelyhez külön súlyt kell rendelni, ami a szavatoló tőkével szembeni követelményeket eredményez, és így részben fedezi a CET 1 túlértékelésének kockázatát.

- 60 Mindezek a lehetőségek megjelennek többek között a 2022-es évre vonatkozó SREP keretében hozott határozatokban, amelyeket az EKB a pervezető intézkedés nyomán terjesztett elő, és amelyek azt mutatják, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettséget vállaló különböző intézmények egyedi helyzetének vizsgálata eltérő következtetésekhez vezetett. A biztosítékként elhelyezett és ezért rendelkezésre nem álló összegeket ugyanis, az adott intézményektől függően részben, teljes egészében vagy egyáltalán nem érintette levonási intézkedés.
- 61 A fentiekből következően tehát az első jogalapot el kell utasítani.

A nyilvánvaló mérlegelési hibára és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésre alapított második jogalapról

- 62 A felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy megsértette a megfelelő ügyintézés elvét, és olyan elvi döntést fogadott el, amely valójában nem veszi figyelembe az intézmény sajátos helyzetét, különösen a prudenciális biztonság és a likvid eszközök tekintetében, és ezáltal nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokra vonatkozó prudenciális kezelés értékelése során. Márpedig az EKB nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azzal, hogy figyelmen kívül hagyta a „biztonsági puffereket” annak értékelésekor, hogy a felperes képes volt-e reagálni a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások esetleges kockázatára. Hasonlóképpen, amikor úgy ítélte meg, hogy a likviditási kockázat szervesen kapcsolódott a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások mérlegen kívüli tételként való könyveléséhez, és hogy a levonási intézkedésnek semmilyen alternatívája – különösen egy további likviditási követelmény – nem orvosolhatja azt, az EKB elvi álláspontot foglalt el, anélkül hogy értékelte volna a felperesre vonatkozó kockázat fennállását. A felperes továbbá úgy véli, hogy az EKB megfordította a bizonyítási kötelezettséget, és hogy nem vette figyelembe a kérdőívre adott válaszokat, mivel azok nem voltak hatással a végső álláspontjára.
- 63 Az EKB hangsúlyozza, hogy a felperes érvei azon a kockázaton alapulnak, amelyet a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások lehívása esetén vállalna, míg az általa azonosított kockázat a CET 1-ek felperes általi túlértékelésének kockázata volt. Úgy véli továbbá, hogy az azonosított kockázatra tekintettel helyesen értékelte a felperes szavatolótőkéjének és likvid eszközeinek megfelelőségét.
- 64 A jelen ügyben a felperes beadványaiból kitűnik, hogy azt rója fel az EKB-nak, hogy megsértette a megfelelő ügyintézés elvét, mivel elvont érvelésre és olyan kockázatokra támaszkodott, amelyek valószínűségét nem vizsgálták meg. Az EKB nem vizsgálta meg, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások lehívása törékeny helyzetbe hozhatja-e a felperest, továbbá általános és sztereotip indokolást fogadott el.
- 65 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy noha a hatáskörrel rendelkező intézmény mérlegelési jogkörrel rendelkezik, a Törvényszék által a megtámadott határozat indokolásának megalapozottságára vonatkozóan végzett bírósági felülvizsgálat nem indíthatja e bíróságot arra, hogy saját értékelésével helyettesítse a hatáskörrel rendelkező intézmény értékelését, hanem e felülvizsgálat célja annak ellenőrzése, hogy a megtámadott határozat nem alapul-e helytelen ténymegállapításokon, illetőleg hogy nem tartalmaz-e bármilyen jogi hibát vagy nyilvánvaló mérlegelési hibát, vagy pedig nem jelent-e hatáskörrel való visszaélést (lásd ebben az értelemben: 2023. május 4-i EKB kontra Crédit lyonnais ítélet, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 66 Az uniós bíróságnak mindazonáltal meg kell vizsgálnia a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját, és azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, és alkalmasak-e arra, hogy alátámasszák a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2023. május 4-i EKB kontra Crédit lyonnais ítélet, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 67 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy amikor az uniós intézmények mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az uniós jogrend által a közigazgatási eljárásokban nyújtott biztosítékok tiszteletben tartásának még nagyobb jelentége van. A közigazgatási eljárások ezen uniós jogi biztosítékai közé tartozik különösen a megfelelő ügyintézés elve, amelyhez a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége kapcsolódik, hogy az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálják (1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2012. március 29-i Bizottság kontra Észtország ítélet, C-505/09 P, EU:C:2012:179, 95. pont).
- 68 Emlékeztetni kell arra, hogy az EKB által azonosított kockázat a CET 1 túlértékelésének kockázata, és hogy a levonási intézkedés célja e kockázat orvoslása, nem pedig az, hogy orvosolja a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások esetleges lehívásából eredő kockázatokat. A CET 1 túlértékelésének kockázatát az idézi elő, hogy a felperes által vállalt kötelezettség biztosítékaként elhelyezett összegek nem állnak rendelkezésre. Egyébiránt a felperes beadványaiban soha nem vitatta sem ezen összegek rendelkezésre állásának hiányát, sem magát az azonosított kockázatot. Bár kapcsolat áll fenn az azonosított kockázat és a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségek vállalása között, a CET 1 túlértékelésének kockázata más kockázat, mint a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalás lehívásáé. A visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások lehívása által okozott kockázat az érintett intézmény számára a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások lehívását követően felmerülő veszteségek kockázatát jelenti, és azt, hogy a mérlegen kívüli visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások tényleges kiadássá válnak, ami az eredménykimutatásban rögzítendő veszteségeket eredményez.
- 69 Ebből következően az EKB-nak nem kellett megvizsgálnia, hogy a felperes képes-e viselni a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalás lehívásának kockázatát. Következésképpen hatástalan a felperesnek a megfelelő ügyintézés elve alapján felhozott azon kifogása, amely szerint az EKB nem vizsgálta meg, hogy az egyedi helyzete biztosítja-e az EKB által azonosított kockázattól eltérő kockázat fedezetét.
- 70 El kell utasítani azokat az érveket, amelyek szerint az EKB megfordította a bizonyítási kötelezettséget, és nem vette figyelembe a kérelmező által a kérdőívben megadott információkat.
- 71 A kockázat fennállását kétségtelenül az EKB-nak kell bizonyítania. Ezt azonban csak az egyes hitelintézetekre vonatkozó konkrét és „egyedi” információk alapján teheti meg. Ezért részletes kérdőívet küldtek a felperes egyéni helyzetének értékeléséhez szükséges információk beszerzése érdekében. Az említett kérdőív ugyanis az Egységes Felügyeleti Mechanizmuson belül az EKB és az illetékes nemzeti hatóságok, valamint a kijelölt nemzeti hatóságok közötti együttműködési keretrendszer létrehozásáról szóló, 2014. április 16-i 468/2014/EU európai központi banki rendelet (SSM-keretrendelet) (HL 2014. L 141., 1. o.) 28. cikkének (3) bekezdésében előírt együttműködési kötelezettség keretébe illeszkedik. E rendelkezés előírja, hogy a felperes a jelen ügybelihez hasonló prudenciális felügyeleti eljárás keretében köteles segítséget nyújtani az EKB-nak a tényállás tisztázásához. A kérdőív tehát nem mentesítette az EKB-t az egyedi vizsgálat lefolytatása alól, és nem fordította meg a bizonyítási kötelezettséget sem. Éppen ellenkezőleg, a

kapott információk alapján az EKB elvégezte az elemzését, azonosította a kockázatot, és a felperes tekintetében arra a következtetésre jutott, hogy az említett kockázatnak nincs fedezete, így igazolva a levonási intézkedést és a jelentéstételi kötelezettséget.

- 72 Ami a jelentéstételi kötelezettséget illeti, meg kell állapítani, hogy az 1024/2013/EU rendelet 16. cikke (2) bekezdésének j) pontja alapján lehetőség van ilyen intézkedésre. Abból a tényből, hogy az információt az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az intézmények felügyeleti adatszolgáltatása tekintetében történő alkalmazására vonatkozó végrehajtás-technikai standardok megállapításáról és a 680/2014/EU végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2020. december 17-i (EU) 2021/451 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2021. L 97., 1. o.) I. mellékletének 0529. sorában szereplő „CET 1 tőkeelemek vagy levonások – egyéb” ID 1.1.1.28 azonosítójú C 01.00 COREP-tábla alkalmazásával kell megadni, a felperes állításával ellentétben nem lehet arra következtetni, hogy az „első pillérbe” tartozó intézkedésről van szó. E melléklet alkalmazásának – amint az a megtámadott határozatokból kitűnik – az a magyarázata, hogy az említett végrehajtási rendelet ebben a szakaszban nem tartalmaz külön pontot az információknak az EKB által az 1024/2013 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének d) pontjában említett hatáskör gyakorlása során előírt követelmények alapján történő bejelentésére.
- 73 Azon érvet illetően, amely szerint az EKB nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor tagadta a „biztonsági pufferek” jelentőségét annak értékelése során, hogy a felperes képes volt-e reagálni arra a kockázatra, amelynek a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségek vállalása és mérlegen kívüli kezelése miatt ki lehet téve, meg kell jegyezni, hogy az EKB megvizsgálta ezt a szempontot. Az EKB megállapította, hogy az említett pufferek, vagyis a minimális szabályozási követelményeken és a szavatolótőkére vonatkozó, a „második pilléren” alapuló ajánlason túli saját tőke nem tekinthető a CET 1 túlértékelése kockázatának fedezésére szánt szavatolótőkének. E tekintetben, amint az a megtámadott határozatokból kitűnik, és amint azt a felperes sem vitatja, a felperes továbbra is szabadon használhat „biztonsági puffereket” bármilyen kockázat esetén, azaz nem csak kifejezetten visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalással kapcsolatos kockázat esetén. Hasonlóképpen, a „biztonsági puffereket” az engedélyezett nyereségfelosztáson keresztül bármikor szabadon feloszthatja, mielőtt a kockázat ténylegesen bekövetkezne, kivéve ha az EKB levonást kér vagy megtiltja a nyereségfelosztást. Ezen túlmenően a felperes nem vállalt semmilyen jogilag kötelező erejű kötelezettséget, amely megakadályozná, hogy a „biztonsági pufferrel” szabadon rendelkezzen más célokra, mint a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások kockázatának fedezésére. Meg kell jegyezni továbbá, hogy az EKB-hoz hasonlóan úgy tűnik, hogy a felperes is összetéveszti a túlértékelés kockázatát annak lehetséges következményeivel. A CET 1 túlértékelésének kockázata a CET 1 esetleges túlértékeléséből áll, figyelemmel a felperes tényleges veszteségviselési képességeire, ami lehetővé teheti számára, hogy szavatolótőkével nem fedezett kitétségeket vállaljon. Bár a CET 1-ből álló „biztonsági pufferek” fedezhetik az e kitétségekből eredő veszteségeket, nem fedezik maguknak a CET 1-eknek a túlértékeléséből eredő kockázatot.
- 74 Nem lehet tehát helyt adni a felperesnek a „biztonsági pufferekre” vonatkozó érvének, valamint annak az állításnak, amely szerint az EKB azokat nem vette figyelembe.
- 75 Ugyanígy nem lehet helyt adni a likvid eszközökre vonatkozó kifogásnak sem. A felperes szerint az EKB anélkül fogadott el elvi álláspontot, hogy értékelte volna az őt érintő kockázat fennállását. Az EKB ugyanis úgy vélte, hogy a likviditási kockázat szervesen kapcsolódik a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások mérlegen kívüli tételként való könyveléséhez, és hogy a levonási intézkedésnek semmilyen alternatívája – különösen egy további likviditási követelmény – nem orvosolhatja azt.

- 76 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az EKB a megtámadott határozatokban úgy ítélte meg, hogy a felperes rendelkezésére álló likvid eszközök nem relevánsak a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokkal kapcsolatos kockázatok megfelelő kezelésének és fedezetének biztosítása szempontjából. Az EKB ugyanis megállapította, amint az a 2022. február 2-i határozat 3.10.4 pontjából és a 2022. december 21-i határozat 3.9.4 pontjából kitűnik, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások lehívása esetén vagy az érintett prudenciális felügyelet alá tartozó szervezetek adnak készpénzt a biztosíték visszaszerzése ellenében, a kiegyensúlyozás érdekében, vagy pedig az ESZA, a nemzeti szanalási alap, illetve a betétbiztosítási rendszer foglalja le közvetlenül a biztosítékot. Ez semmi esetre sem befolyásolja a hitelintézet nettó likvid eszközeit. Mindenesetre a pénzkiáramlás már akkor megtörtént, amikor a biztosítékot eredetileg nyújtották, és a likviditási kockázat ezért már megvalósult, amint azt a biztosíték likviditási kockázatának az érintett szervezetek általi kezelése tükrözi.
- 77 Márpedig meg kell állapítani, hogy nem irreleváns az az értékelés, hogy mivel a betét biztosítására már korábban sor került, az ügylet likviditási mutatókra gyakorolt következményeit a felperes már figyelembe vette, és a likviditási mutatókra gyakorolt hatás már megvalósult. Továbbá a felperes írásbeli beadványaiból az is kitűnik, hogy elfogadja, hogy az a tény, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalást készpénzletét formájában nyújtott biztosíték fedezi, azt jelenti, hogy a készpénzkiáramlás már megtörtént, és hogy a nyújtott biztosíték ezért a felperes részéről a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalással kapcsolatban további kiáramlást nem eredményez.
- 78 Az EKB azt is megvizsgálta, hogy a további likvid eszközök birtoklása enyhítené-e a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalás kockázataival kapcsolatos aggályokat.
- 79 E tekintetben az EKB a megtámadott határozatokban a felperes által közölt információkra tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy a további likvid eszközök nem fedeznék a CET 1 túlértékelésének kockázatát. A további likvid eszközök birtoklása a tőkekockázatra gyakorolna közvetett hatást, mivel a likvid eszközökhöz általában alacsony kockázati súlyt rendelnek. Ezeket a pozitív hatásokat azonban a felperes kockázattal súlyozott eszközök meghatározására szolgáló rendszerei már automatikusan figyelembe veszik. E hatásnak a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások kockázata miatti levonás kiszámításakor történő figyelembevétele a további likvid eszközök birtoklásából eredő pozitív hatások kétszeres elszámolását jelentené.
- 80 Az azonosított kockázatot tekintve ez az érvelés hibátlannak tekinthető.
- 81 Az a tény, hogy ez az érvelés más, visszavonhatatlan fizetési kötelezettséget vállaló hitelintézetekre is vonatkozik, nem jelenti azt, hogy az EKB nem vizsgálta meg a felperes egyéni helyzetét, és hogy általános és sztereotip indokolást fogadott el, megsértve ezzel a megfelelő ügyintézés elvét.
- 82 A fentiekből az következik, hogy a második jogalapot el kell utasítani.

A visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások alkalmazására vonatkozó szabályozás hatékony érvényesüléstől való megfosztásából eredő téves jogalkalmazásra alapított harmadik jogalapról

- 83 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatok megfosztják a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat a hatékony érvényesüléstől.

- 84 Elsősorban, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások (amelyek nem kerülnek költségként elszámolásra könyveiben) esetében alkalmazott számviteli és prudenciális kezelés, a közvetlen pénzbeli hozzájárulásokhoz képest (amelyek költségként kerülnek elszámolásra a könyveiben), összhangban van a jogalkotó azon céljával, hogy megőrizze a hozzájáruló intézményeknek a reálgazdaság finanszírozására való képességét. A megtámadott határozatok a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások és a pénzbeli hozzájárulások megkülönböztetés nélküli prudenciális kezelésének előírásával veszélyeztetik a jogalkotó által egyrészt a szanalási alapok és a betétbiztosítási rendszerek finanszírozása, másrészt a reálgazdaság finanszírozása között kialakított egyensúlyt, és figyelmen kívül hagyják a hozzájárulások e két kategóriája közötti különbséget.
- 85 Másodsorban, a levonási intézkedés ellentétes a jogalkotó által követett rugalmassági, gyorsasági és hatékonysági célokkal – amint az a bankuniót megalapozó jogszabályok keletkezéséből és a parlamenti viták olvasatából kitűnik –, mivel szigorúbbá teszi a szanalási alapokhoz és a betétbiztosítási rendszerekhez való előzetes hozzájárulások alkalmazását.
- 86 Az EKB elutasítja a felperes érvelését.
- 87 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezése során nemcsak annak szövegét, hanem szöveggörnyezetét és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az a részét képezi (2012. január 26-i ADV Allround ítélet, C-218/10, EU:C:2012:35, 26. pont; lásd még: 2012. július 19-i A ítélet, C-33/11, EU:C:2012:482, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 88 Az a tény, hogy az visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások az előzetes készpénz-hozzájárulások mellett a szanalási alapokhoz és betétbiztosítási rendszerekhez való hozzájárulásra is felhasználhatók, az alábbi jogszabályok egyértelmű szövegére tekintettel nem képezi vita tárgyát:
- a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanalási Mechanizmus keretében történő szanalására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanalási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.);
 - a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanalását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanács irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.);
 - a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 2014. április 16-i 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 149. o.; helyesbítések: HL 2014. L 212., 47. o.; HL 2014. L 309., 37. o.).
- 89 E tekintetben a 806/2014 rendelet 70. cikkének (3) bekezdése pontosítja, hogy „[a]zon rendelkezésre álló pénzügyi eszközök, amelyeket a 69. cikkben meghatározott célszint elérése céljából figyelembe kell venni, magukban foglalhatják azokat a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat is, amelyek harmadik felek jogaival nem terhelt, alacsony kockázatú eszközök biztosítékával teljeskörűen fedezettek, szabadon értékesíthetők, és az [Egységes

- Szanálási Testület] általi kizárólagos felhasználásra, a 76. cikk (1) bekezdésében meghatározott célokra vannak kijelölve”, továbbá, hogy „[e]zeknek a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásoknak az aránya nem haladhatja meg az e cikknek megfelelően beszedett hozzájárulások teljes összegének 30%-át”. A 2014/59 irányelv 103. cikke (3) bekezdésének szövege tartalmát tekintve megegyezik a fent hivatkozott rendelet 70. cikke (3) bekezdésének szövegével. Végül, ami a betétbiztosítási rendszereket illeti, a 2014/49 irányelv 10. cikkének (3) bekezdése a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások révén történő hozzájárulás lehetőségéről is rendelkezik.
- 90 Meg kell azonban állapítani, hogy a fent említett rendelkezések nem szabályozzák a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások számviteli és prudenciális kezelését, és nem is céljuk, hogy szabályozzák azt.
- 91 A releváns rendelkezések hatékony érvényesülésének kérdése tehát a szanálási alapokat és betétbiztosítási rendszereket létrehozó, valamint az visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásoknak az ezekhez való hozzájárulásra való felhasználását engedélyező szabályozásnak az 575/2013/EU rendelettel és az 1024/2013/EU rendelettel való kapcsolatára vonatkozik, amely rendeletek előírták a prudenciális követelményeket, illetve létrehozták az egységes felügyeleti mechanizmust. A kérdés tehát az, hogy az 575/2013 rendelet és az 1024/2013 rendelet alkalmazása eredményezheti-e azt, hogy a 806/2014 rendelet egyes rendelkezései, köztük a 70. cikk (3) bekezdése, elveszítik hatékony érvényesülésüket. Ugyanez vonatkozik a 2014/59 irányelvre és különösen a 103. cikkének (3) bekezdésére, valamint a 2014/49 irányelvre, beleértve annak 10. cikkének (3) bekezdését is.
- 92 E tekintetben nem vonható le az a következtetés, hogy a jogalkotó szándéka az lett volna, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalás alkalmazása tegye lehetővé az azt vállaló intézmények számára, hogy a szavatolótókéval nem fedezett kockázatokat vállaljanak.
- 93 Az ilyen értelmezés ugyanis ellentétes lenne a 2008-as pénzügyi válságra válaszul hozott szigorúbb intézkedésekkel, amely válság kiváltotta a szabályozási keret és a prudenciális felügyelet megerősítését. Ebben az összefüggésben vezették be azokat a szanálási mechanizmusokat is, amelyek célja a múltban bekövetkezett banki csődök káros következményeinek megelőzése és a jövőben való jobb kezelése.
- 94 E tekintetben az első és a második jogalap keretében már megállapítást nyert, hogy az EKB az egyedi vizsgálat alapján jogosan állapíthatta meg, hogy a felperesnél fennáll a CET 1 túlértékelésének kockázata, ami abból eredt, ahogyan a felperes a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalást és a kapcsolódó biztosítékot elszámolta, és ami arra utal, hogy olyan tevékenységeket finanszírozhat, amelyekre a saját forrásai nem nyújtottak fedezetet.
- 95 Továbbá nem meggyőzőek a bankuniót megalapozó jogszabályok részét képező preambulumbekendésekből vett idézetek vagy a felperes által a beadványaiban hivatkozott parlamenti viták. Ezek a rendelkezések kétségtelenül azt mutatják, hogy a jogalkotó megpróbált bizonyos egyensúlyt teremteni egyrészt a szilárd bankunióhoz szükséges követelmények, másrészt a bankoknak a kereskedelmi tevékenységük során hagyott mozgástér között. A felperes által hivatkozott preambulumbekendések azonban általános hatályúak, és nem vonatkoznak a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokra. Ráadásul az általa hivatkozott szövegrészek szelektívek és hiányosak, és azokból semmilyen következtetés nem vonható le a számviteli kezelést és az esetleges prudenciális következményeket illetően.

- 96 Például irreleváns a felperesnek az 1024/2013 rendelet (18) preambulumbekzdésére való hivatkozása, amelyet a jelen jogalap keretében és különösen a számviteli kezelésre vonatkozó érvei alátámasztására tett, mivel az említett preambulumbekzdésből idézett részlet nem tükrözi a preambulumbekzdés egészét. Az idézett mondatból kétségtelenül az tűnik ki, hogy az EKB-nak figyelembe kell vennie a tagállamok releváns makrogazdasági körülményeit, különösen a hitelellátás stabilitását és a termelő tevékenységeknek a reálgazdaság egésze számára történő támogatását. Az előző mondat ugyanakkor kimondja, hogy az EKB-nak feladatai ellátása során el kell kerülnie „az ebből származó erkölcsi kockázat[o]t és túlzott kockázatvállalás[t]” a hitelintézetek részéről.
- 97 Márpedig az a tény, hogy az EKB a feladatai ellátása során köteles figyelembe venni a releváns makrogazdasági elemeket, nem jelenti azt, hogy egyedi szinten nem hozhat korrekciós intézkedéseket, ha ez prudenciális szempontból szükséges.
- 98 Hasonlóképpen, ami a felperes által beadványaiban hivatkozott, a 806/2014 rendeletre [jelenleg a 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet egységes alkalmazási feltételeinek az Egységes Szanálási Alaphoz való előzetes hozzájárulás tekintetében történő meghatározásáról szóló, 2014. december 19-i (EU) 2015/81 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 15., 1. o.)] vonatkozó végrehajtási rendeletre irányuló javaslat (15) preambulumbekzdésére való hivatkozást illeti, meg kell állapítani, hogy az nem releváns. Annak tartalma ugyanis nem került be a végrehajtási rendelet végleges változatába, ami arra utal, hogy a jogalkotó azt nem tartotta megfelelőnek.
- 99 Továbbá azon érvet illetően, hogy a megkülönböztetés nélküli kezelés megszüntetné a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások tényleges érvényesülését, meg kell jegyezni, hogy az EKB által hozott és a fenti 60. pontban említett határozatok azt mutatják, hogy más bankok, amelyek szintén vállaltak visszavonhatatlan fizetési kötelezettségeket, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásuk és a biztosítéku helyezett összegek tekintetében eltérő számviteli bánásmódot írtak elő, amely prudenciális szempontból semmilyen problémát nem vetett fel. Végeredményben ez azt bizonyítja, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások nem érdektelenek a bankok számára.
- 100 E tekintetben, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások számviteli kezelésétől függetlenül, meg kell jegyezni, hogy a sanálási alapnál vagy a betétbiztosítási rendszernél biztosítékként elhelyezett összegek után kamatot kell fizetni a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségeket vállaló intézmények számára, ami a készpénzben történő hozzájáruláshoz képest előnyt jelent.
- 101 Ezen túlmenően a fenti következtetéseket erősíti, hogy az 575/2013 rendelet nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely kifejezetten előírná a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások egyedi számviteli és prudenciális kezelését.
- 102 Továbbá az Európai Bankhatóság (EBH) által kifejtett véleményből az is kitűnik, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalás eszközének bevezetésével a jogalkotónak nem állt szándékában preferenciális előnyt biztosítani az ilyen kötelezettséget vállalóknak.
- 103 E tekintetben az EBH – amint az a 2014/49 irányelv szerinti, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokról szóló EBH-iránymutatások tervezetével kapcsolatban folytatott konzultáció keretében megfogalmazott észrevételekre adott válaszaiból kitűnik – úgy ítélte meg, hogy sem a 2014/49 irányelv preambulumbekzdései, sem annak cikkei nem írják elő, hogy az

uniós jogalkotó által a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások bevezetésekor követett cél az volt, hogy a hitelintézeteket preferenciális számviteli bánásmódban részesítsék. Ezenkívül az EBH szerint a közvetlen pénzbeli hozzájárulásokkal ellentétben a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségeket vállaló intézmények úgy részesülhetnek az említett kötelezettségvállalásokból, hogy az átutalt összegekből származó bevételt biztosítékként megtartják. Ezenfelül, továbbra is az EBH szerint, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások preferenciális készpénzkezelést biztosítanak a hitelintézetek számára (ami a cash flow kimutatásban tükröződik).

- 104 Bár az EBH értelmezése nem kötelező erejű, a jelen ügyben mégis fontos lehet figyelembe venni, mivel az EBH referenciaforrás a bankunió területén.
- 105 Egyébiránt az EBH által a 2014/49 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének második albekezdése, valamint az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2010. L 331., 12. o.) 16. cikke alapján létrehozott, a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokra vonatkozó iránymutatások is megerősítik, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások és a biztosítékul elhelyezett összegek számviteli kezelése prudenciális intézkedések meghozatalát eredményezheti.
- 106 A felperes által javasolt értelmezést ezért el kell utasítani, következésképpen a harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az arányosság elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról

- 107 Először is a felperes emlékeztet arra, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások által kiváltott potenciális kockázat csak lehívás esetén valósulhat meg, és hogy e kockázat, amelynek bekövetkezése hipotetikus, mivel csekély annak valószínűsége, hogy a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások megfizetésére felhívják, mindenképpen fedezi az olyan prudenciális követelmények helyes alkalmazását, mint a kockázattal súlyozott eszközök (*risk weighted assets*). Ebből következik, hogy az EKB nem vette figyelembe sajátos helyzetét, a levonási intézkedés indokolatlan volt, és önmagában emiatt sérti az arányosság elvét.
- 108 Ezt követően az EKB – egy elvi álláspont alapján – minden, a levonási intézkedéshez képest alternatív intézkedést elutasított, azzal az indokkal, hogy levonás nélkül a piaci szereplőkkel közölt CET 1 összeg nem tükrözná a tényleges veszteségviselési képességeit.
- 109 A felperes ezért úgy véli, hogy a számára hátrányos következményekkel járó levonási intézkedés elrendelése, nyilvánvalóan alkalmatlan és aránytalan ahhoz a kitűzött célhoz képest, hogy felügyeleti célokra megfelelő információkat szerezzen a kockázatokról.
- 110 Végül a felperes úgy véli, hogy az EKB az általa megfogalmazott észrevételekre adott válaszokban elismerte, hogy a jelen ügyben „közepesen alacsony kockázatra” értékelt tőkemegfelelés közömbös paraméter. Ebből arra a megállapításra jut, hogy az EKB tehát elismeri, hogy még egy megfelelő tőkehelyzettel rendelkező intézmény esetében is ugyanazt a levonási intézkedést kellene alkalmazni, ami teljes mértékben ellentmond az arányosság elvének.
- 111 Az EKB vitatja a felperes érveit.

- 112 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 5. cikk (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az arányosság elvének megfelelően az Unió intézkedése sem tartalmilag, sem formailag nem terjedhet túl azon, ami a Szerződések célkitűzéseinek eléréséhez szükséges. Az Unió intézményei az arányosság elvét az EUMSZ-hez csatolt, a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló 2. sz. jegyzőkönyvben foglaltak szerint alkalmazzák.
- 113 Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján az uniós jog egyik általános elvét képező arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken, így amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, az okozott hátrányok pedig a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2017. május 16-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, T-122/15, EU:T:2017:337, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 114 Ezenkívül a Bíróság szerint valamely intézkedés elfogadása során az ezen intézkedés arányosságára vonatkozó értékelést össze kell egyeztetni az uniós intézményeket esetlegesen megillető széles mérlegelési mozgástérrel (lásd: 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 115 A jelen ügyben az EKB – miután megállapította, hogy az azonosított, fedezetlen kockázat fennállása az 1024/2013 rendelet 16. cikke (1) bekezdésének c) pontjában említett problémás helyzethez vezetett, és hogy e probléma orvoslása érdekében gyakorolhatja az ugyanezen rendelet 16. cikke (2) bekezdésének d) pontjában ráruházott hatásköröket annak előírása érdekében, hogy a szavatoló-tőke-követelmények vonatkozásában az érintett intézmény az eszközeire külön tartalékképzési szabályzatot vagy eszközkezelést alkalmazzon – megvizsgálta a levonási intézkedés arányosságát.
- 116 Elsősorban az EKB megállapította, hogy a levonás követelménye megfelelő volt a CET 1 túlértékelés kockázatának orvoslására, mivel az kifejezetten a gazdasági erőforrások már bekövetkezett elvesztését orvosolja. Másodsorban az EKB megvizsgálta, hogy szükség van-e a levonás követelményére, és különösen azt, hogy vannak-e más, kevésbé megterhelő alternatív intézkedések, amelyekkel ugyanúgy el lehetne érni azt a célt, hogy csak a kockázatviselésre alkalmas CET 1-eket jelentsék be.
- 117 Az EKB úgy ítélte meg, hogy ez a cél nem érhető el a „második pillér” keretében az 1024/2013 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti, a tőkekövetelmények növelésére irányuló és a 16. cikke (2) bekezdésének i) pontja szerinti, az osztalékfizetés korlátozására irányuló egyéb intézkedések alkalmazásával.
- 118 Meg kell állapítani, hogy az EKB a levonási intézkedés arányosságára vonatkozóan lefolytatott vizsgálatát helyesen építette fel és helyesen végezte el. E vizsgálat nem jogellenes és nem hibás. Ezenkívül az EKB ezen érvelését nem kérdőjelezi meg a felperes által hivatkozott érvek.
- 119 Elsősorban az az érv, amely szerint a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások lehívásának megvalósulása továbbra is nagyon hipotetikus, az azonosított kockázatra tekintettel nem releváns.
- 120 Másodsorban a felperes abból a tényből, hogy az EKB megvizsgálta és később elutasította a levonási intézkedés alternatíváit, nem vonhatja le azt a következtetést, hogy az alkalmazott intézkedés alkalmatlan és aránytalan volt a kockázatokra vonatkozó információk megszerzésére.

Mindenesetre a felperes nem fejtette ki, hogy e tekintetben miért téves az EKB érvelése. Ezen túlmenően a levonási intézkedés célja a már bekövetkezett gazdasági erőforrásvesztés orvoslása, míg a felperes CET 1 veszteségviselési képessége pontos szintjének a piaccal vagy a felügyeleti hatóságokkal való közlése az elrendelt intézkedésnek csupán közvetett következménye, nem pedig önmagában vett cél.

- 121 Harmadsorban, az a tény, hogy a tőkemegfelelést „közepesen alacsony kockázatúnak” értékelték, nem jelenti azt, hogy az előírt levonási intézkedés aránytalan lenne, és mindenesetre meg kell jegyezni, hogy ez a minősítés nem orvosolja a túlértékelés azonosított kockázatát.
- 122 A fentiekből következik, hogy a negyedik jogalapot, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 123 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a BNP Paribas-t kötelezi a költségek viselésére.**

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Nömm

Steinfatt

Kukovec

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. június 5-i nyilvános ülésen.

Aláírások